

защото ако го държите затворен тук, той ще умре. Каква полза тогава от вашите добри условия?

— Защо да умре? — скочи Лира тъй като помисли, че той иска да я плаши.

— Защо умира птичето в клетката?

Лира пламна, устните ѝ затрепераха от мъка и яд.

— Но той има такова прекрасно жилище! — рече тя с развълнуван глас. — Има толкова прислужници, получава такава хубава храна, каквато и в двореца не готвят!...

— Та на птиците клетките не са ли хубави, та на тях не слагат ли прекрасна храна! — също така разпален и развълнуван отвърна Кир.

Лира се отпусна безпомощна на стола, наведе глава и се замисли. Тя беше и отчаяна, и ядосана, и измъчена, и нервирана. О, колко прости, тъпи и диви са хората! Как не могат да разберат кое е красиво и полезно, и кое не е. И това малко дръзко рибарче — идеше ѝ да го разкъса на парчета. Как смееше то да ѝ отвърща така? Къде се намираше то? Знаеше ли то, че тя, дъщерята на най-силния и прославен владетел, може с една дума само да го смачка като буболечка?... Тя няма да го пуща при Орфея, защото, вижда се, то ще му влияе лошо. А Орфей? Нека се цупи той, нека се сърди, нека се затваря в стаята си. Ще мине време, той ще забрави всичко, ще се привърже към този живот и към благородните хора около двореца, и ще я благославя, нея, Лира, задето му е мислила само доброто. А това което сега прави Орфей, това са капризи на един младеж, който е надарен с неவிждана дарба да свири и да разбира звуците и тоновете и към когото всички са толкова внимателни, дори строгият ѝ баща...